

ELLEMTELS AVSKEDSRAMSA FRÅN GULA HUSET

(Den deklamerades av cheferna när de sista tidigare Ellemtel-anställda flyttade ut ur "Gula Huset" i augusti 2011)

Textförfattare Björn Andersson DC

I morgon när vi vaknat upp från glammet och ruset,
Är det bara att inse att det är dags att lämna gula
huset. Denna ärade byggnad gul och stor,
Där många minnen för alltid bor.
Här har vi jobbat och slitit,
och ibland i gräset bitit.

Men ofta har man här haft riktigt kul,
i denna byggnad så stor och gul.
Här har vi gjort en design fin, en design ful,
i denna byggnad så stor och gul.
Ofta har det gått bra men visst har det funnits strul,
i denna byggnad så stor och gul.

Allt började en kväll,
När man beslöt att bygga Ellemtel.
Ett beslut som togs emot utan gnäll.
Skogen höggs ner, undan röjdes stenar,
Ett hus växte upp där det förr bara fanns grenar

Sen dess har här gjorts produkter i massor,
Som ordenligt fyllt på Ericssons kassor.
Mycket har vi gjort här under åren i vårt gula fort,
Det mesta minns vi men något kanske vi vill glömma
bort.
Ofta gick det bra, att lyckas var modellen,
ibland mindre bra, som AXE modell N.

Här har chefer sagt både det ena och det andra,
en del är sägner som numer vandra.
Som den chef som ville att kapaciteten skulle skruvas upp,
den engelska översättningen kollades ej under lupp.
För det blev inte så himla bra,
We have to screw up the capacity var vad han sa.

Högkonjunkturen gjorde sina attacker,
på parkeringen byggdes en mängd baracker.
Där sprang man och irrade,
I smala korridorer som knirrade.
Sen skulle man ändra på traditioner,
Nu hade man högre ambitioner.

Man ville försöka att himlen nå.
Man byggde två våningar till ovanpå.
Men varför de blev grå,
Det kan ingen förstå.

Nu ska vi in i hus 30 flytta,
och där fortsätta göra nytta.
Ett hus väntar på oss tomt och kanske utan anda,
där ska vi nu med våra kartonger landa.
Mot Kista vi rikta stegen,
men den vägen, den vägen, den vägen.
Kista är väl bra men dit är det inte kort,
varför måste Kista ligga så långt bort?

På tunnelbanan ska man nu stå och trängas,
Och lyssna på att dörrarna stängas.
På vintern funkar inte värmen, man står där och fryser,
samtidigt som någon en i nacken nyser.
Hur ska man fördriva dessa restider,
så att man inte allt för mycket lider?

Jo, på tåget kan man läsa en bok,
eller kanske prata med en tok.
Tar man bilen är snart den psykiska hälsan körd,
efter köandet blir man intagen som nutcase eller annan nörd
Men allt detta ska vi nog klara,
Bitar ihop hårt, är det bara.

Nu har vi packat våra lådor klart,
lasset går väldigt snart.
Allt möjligt kan man hitta i min låda,
men det viktigast av allt om jag får råda,
är att packa det som ska bygga upp det nya huset,
så även det får vår anda och ser ljuset.
Den anda vi byggt upp här i gula huset.

Gula huset har hyst oss och många flera,
nu ska vi här inget mer prestera.
För oss finns här inget mera,
Nu är det slut, the end of an era.

Så Gula huset, när vi lämnar dig framåt natten,
vänder vi oss om, säger tack och lyfter på hatten!